

Hiçliğe Övgü

Kerberus

2019

Evrende önemsizliğinizi görmenize dair klasik şeyler söylemeyeceğim, bana bu yıldıztozu, evrendeki küçüklük retorığı hep pratik olanı gözden kaçırıyormuş gibi geliyor. Bunun en büyük nedeni ise her birimizin kendi tikel deneyimlerimizle, kendi biricik bakış açımızla bu küçük mavi gezegende yaşıyor olmamız. Evrende hiç önemli olmayabiliriz, büyük ihtimalle değiliz, bu gezegen de değil, yok oluşu büyük çapta hiçbir şeyi etkilemeyecektir. Lâkin kendi küçük evrenimizde bu yaşadığımız, anlam verdiğimiz, anlam alanları yarattığımız kısacası mühendisi, mimarı ve işçisi olduğumuz bu hayatta kendi önemsizliğimizi bize hatırlatmaya çalışan bu klasik naturalist açıklamalar ne de önemsiz öyle değil mi?

Yaşadığımız çağın belli dogmalarının altında ezildiğimiz, iktidar olan söylemleri bilinçdışı bir şekilde kabul ettiğimiz farkında olmamamız çok doğal, bizden öncekiler de farkında değildi, onlar için monarşi, feodalizm, erken dönem kapitalizm çok doğaldı, doğrudu, çağın ufkuydu. Bizim için de belli düsturlar olması hiç şaşırtıcı değil elbette: “Zevk al!”, “Feda etme.” “Doğru bilgiyi veren yollar bellidir.” “Doğal olanın ötesindeki her şey bir yanılsamadır.”

Doğal ve empirik olana takıntılı hâle gelmiş bu çağda doğal olanın ne olduğu dahi sorgulanmıyor. İnsan kesin olarak doğal kabul ediliyor örneğin. Oysa var olan ve olmuş olan tüm canlılardan neredeyse hiç doğal olmayan bir yükle, bilinçle, ayrılan bu melankolik ve kaygılı hayvan gerçekten doğal mı? Doğumdan itibaren ölüme doğru geri sayım yapan, doğal olmayan yaratımlar ve kesinlikle doğal olmayan seçimlerle belirlenen insan, doğal mıdır?

Burada en temelinde karşı çıkmamız gereken şey ise bu çağın öğüdü olan, bir tür bilinçdışı emir hâline gelen veya getirilen “Zevk al!” emri. Niçin zevk almak bize bu kadar dayatılıyor ve neden tüm bir yaşam hedonizme övgü hâlini almış durumda? Ne yaparsak yapalım zevk almamız gerektiği bize dayatılıyor, bir partiye git, biriyle seks yap, depresyon ve melankoliden olabildiğince kaçın... Zevk almayı tercih etmeyenler, erteleyenler veya ondan uzak duranlar ise topluma artık dahil olamayan eski çağın, belki de evrimleşmemiş maymunlarıdır. Elbette bunun altında bir sosyal-ekonomik nedenler bütünü olsa da, bu zevk alma etiği insanı neye dönüştürmektedir? Şarj edilmesi gereken bir robota, zevk alma yarışında yarış içinde kalması gereken bir atlete.

O hâlde zevk almayı red mi etmeliyiz? Elbette hayır. Zevk alma tanımımızı değiştirmeliyiz, zevk almak bize geç-dönem kapitalist toplumun öğrettiği bir çeşit tüketim algoritması yoluyla elde edilen nöral kodların yarattığı bedensel ve psikolojik değişiklikler olarak gelmemeli. Tüm amaç zevk almak olmamalı, durgunlukta, hiçte, hiçin içinde, yalnız başına düşünebilmeliyiz. Hiç zevkin veya acının olmadığı bir boşlukta kaldığımızda hemen kendi bilincimize bu anı atlatmak için bir şeyler tıkayan bizler, deli bir Almanın vakt-i zamanında önerdiği gibi hiçliğe bakmalıyız korkmadan, ki en sonunda hiçlik bize baktığında Budist aç-hayaletler gibi öfke içinde sonumuza çekilmeyelim.

Doğanın kendi içinde yaşaması için oluşturduğu ama doğaya uyum sağlayamayan anksiyetik maymunlar olarak, yaşamda inşa ettiğimiz gelip geçici anlamların, yapıların bizden daha öte etik emirler buyurabileceğini, bizim onlar için yaşadığımızı, tüketimin bir ibadet çeşidi ve sevabın ise zevk olduğu bir simülasyon sisteminin içinde olduğumuz yanılsamasını hiçliğin gözlerinin içine bakarak yok etmeliyiz.

İnsan yok etmeyi tekrardan öğrenmelidir. İnsan, intiharı yeniden öğrenmelidir, zevkin yokluğunda verilen bilinmez boşluğa düşme kararını kendisine aldrabilen o gücü yeniden keşfetmelidir.

İnsan yıkmaktan, acıtmaktan ve acı çekmekten korktuğu sürece, günlük acılarla kendini tatmin edecek ancak.

Zevk robotlarının kendini astığı, yıkıntılar arasından yükselen kıyamet-sonrası bir geleceğe övgülerimi sunuyorum.

Posia

Kerberus
Hiçliğe Övgü
2019

<https://nihilistokuma.wordpress.com/2019/07/07/hiclige-ovgu/>

edu.wll.im